

Việt Nam, thời gian cội nguồn của Đông Cộng sản cho đến nay đã kéo dài hơn một sự quỳ gối khác

Từ năm 1989 đến 1991, thời gian đã chứng kiến sự sụp đổ hàng loạt của các nước cộng sản lãnh đạo tuy từ chối của Đông Cộng sản ở Đông Âu và Liên Xô. Hơn 20 năm qua, nếu có dịp đến thăm các quốc gia này, người ta sẽ thấy rằng chính phủ mới và nhân dân tại các nước này đã kịp làm được khá nhiều điều; đời sống kinh tế, xã hội của người dân tốt hơn hẳn so với trước kia, nhưng vẫn còn rất nhiều việc mà chính phủ và nhân dân họ phải nỗ lực thực hiện để xóa đi di sản do những năm dài dằng dặc của cộng sản để lại trên con đường trở thành những quốc gia phát triển, giàu mạnh, dân chủ, tự do. Và tùy theo nơi lực của từng nước mà quá trình này nhanh hay chậm, nhẹ nhàng hơn hay nặng nề vất vả hơn. May mắn như nước Đức, như có Tây Đức với một tiềm lực kinh tế hàng đầu của châu Âu, vậy mà trong những năm qua chính phủ Đức đã phải để không biết bao nhiêu tiền để vực dậy Đông Đức, xóa đi khoảng cách với mức sống của hai bên Đông Tây. Nhưng dù sao, các nước Liên Xô và Đông Âu vẫn có những nơi lực nhất định – các nước này trước khi đi theo con đường xã hội chủ nghĩa đã là những quốc gia có nền kinh tế công nghiệp phát triển bậc nhất, có nền văn hóa dày dặn, người dân của họ dù sao cũng đã hiểu thời nào là dân chủ, tự do... nên quá trình thay đổi thể chế chính trị cũng dễ dàng hơn và với những quốc gia không có được những “hành trang” như vậy. Ví dụ như Việt Nam chứng kiến. Đôi khi nghĩ đến một ngày nếu vẫn còn của đất nước đã qua, Việt Nam may mắn chuyển đổi thể chế chính trị thành một quốc gia dân chủ pháp trị, thì một điều có thể thấy trước đó là cái giá phải trả do di sản của những năm cộng sản quyên của Đông Cộng sản Việt Nam để lại trên đất nước này phải nói là vô cùng nặng nề, và những mất mát, thiệt hại là vô cùng lớn.

Thứ nhất là Việt Nam, thời gian cội nguồn của Đông Cộng sản cho đến nay đã kéo dài hơn một sự quỳ gối khác – 65 năm trên miền Bắc và 35 năm trên toàn lãnh thổ, nên cái hại cũng nặng nề hơn. Thứ hai là do nơi lực của đất nước và của dân tộc, trước khi có Đông Cộng sản

lãnh đạo cho đến ngày nay, Việt Nam vốn chỉ là một nông nghiệp nghèo nàn đang phát triển, thế hệ nông công sản xuất kinh tế, kẻ thu thuế... đâu chả có gì đáng kể. Công việc mà tôi nhìn ngắm, văn hóa “lùn” của các thế hệ lãnh đạo nối tiếp nhau từ trên xuống dưới, chế độ y cái lợi trước mắt mà không thấy cái hại lâu dài, họ cứ vơ a làm vơ a phá, họ cứ lo vơ vét, tham những mà không nghĩ gì đến tương lai của đất nước và dân tộc, nên sau bao nhiêu năm cầm quyền, trên khắp đất nước nhìn đâu cũng thấy đau vơ t của sự phá hoại trên mọi lĩnh vực. Bao nhiêu đất đai theo biên giới phía Bắc, biên, đảo... đã mất, biết bao giới giới đòi lợi ích. Rồi ng bòn tòn phá, tài nguyên bị khai thác một cách vô tội vạ, môi trường sống ngày càng ô nhiễm nặng nề, một số sông ngòi bị đổ khô cạn, bây giờ người ta lại bắt đầu phá nát Tây Nguyên với những dự án khai thác bauxite lại ít hại nhiều, bị mất các thành phố lớn, như thì hiện tại, quy hoạch yếu kém, kiến trúc lộn xộn một cách không theo sự của nhà nước và v.v... Chả nói đến cái của luật pháp hay một nền giáo dục yếu kém của phần xây dựng lại từ đầu, rồi một thế gian. Chả kể cái một xã hội bị băng hoại và một thế giới, những giá trị, chuẩn mực bị lệch; còn người họ cứ bị những sự biến đổi giáo dục tuyên truyền một chiều phần một thế gian mà họ hiểu ra được đâu là sự thật đâu là dối trá, họ cứ bị đi do phần sống trong một môi trường xã hội có quá nhiều điều không tốt đẹp v.v... Những điều nguy hiểm nhất đối với sự phát triển của đất nước và dân tộc Việt Nam, đó là sự thay đổi thế chế chính trị đến chỗ mà nguy cơ sụp đổ, thậm chí mất nước vào tay kẻ láng giềng phương Bắc là điều mà hiện nay nhiều người đã thấy.

Có những di sản có thể thấy rõ vì nó hữu hình và có thể xây dựng lại, có thể hồi phục sau một thế gian vài ba thế kỷ tùy theo. Những có những cái di sản vô hình khó thấy hơn mà hữu dụng của nó thì rất nặng nề và sự điều chỉnh, sự của cũng vô cùng khó khăn, một thế gian. Đó là những di sản văn hóa, con người, và tinh thần mà những quốc gia đã từng trải qua chế độ độc đoán của lãnh đạo phần phần trở giá.

Một môi trường sống ngày càng ô nhiễm, bị hủy hoại. Môi trường tinh thần cũng vậy. Có những căn bệnh tinh thần mà sự sống trong một xã hội như xã hội Việt Nam hay Trung Quốc (vốn là một hình mẫu để chính quyền Việt Nam bắt chước) theo ý họ nên những căn bệnh cũng giống nhau lâu ngày con người sẽ bị lây nhiễm ít nhiều mà không hay.

Bệnh vô cảm

Xã hội Việt Nam bây giờ có quá nhiều điều phi lý, trái tai gai mắt, và cũng có quá nhiều những bị lệch, những câu chuyện thế gian tâm. Mỗi ngày mở những tờ báo ra, bật TV lên, họ cứ ngay trong đời sống thế gian ngày, người ta phần được, nhìn, nghe hay chế độ kiến thức biết bao nhiêu chuyện như vậy. Từng Giám đốc X bị bắt vì tham những hàng triệu đồng. Công ty Y bị phát hiện có dấu hiệu lừa đảo, làm thất thoát hàng trăm triệu. Một khu nhà hay một cây cầu vơ a mà xây đã bị sụp, lún vì làm ăn gian dối, bị tén vơ t. Một bà tiều sinh nhốt của con cái một

“quan lßn” tßn kém hàng trăm trißu đßng trong đó chßnh nhân bßa tißc vung tay tßng các bßn mßi ngß i mßt chißc xe gßn máy hißu @. Mßt em bé chßt oan vì bß đßn gißt trên đßng do dây đßn bß hß, không ai chßu trách nhißm. Mßt tai nßn giao thông thßm khßc do đßng hßp, lßc tß chßn, chen lßn nhau hoßc đôi khi chß vì do chßt lßng đßng xá tßi khißn ngß i đi xe ngã xußng và bß xe tßi phía sau cán lên. Mßt ngß i phßn nghèo đi mßt cà phê bß chó nhà giàu cßn chßt nhßng công an lßi không truy cßu tßi hình sßngß i qußn lý trang trßi đã đß mßc chó cßn chßt ngß i v.v... Đßu tiên khi đßc hoßc nghe nhßng chuyßn nhß vßy, ngß i ta phßn nß, bßc xúc, thßng cßm. Nhßng rßi hàng ngày cß phßi đßc mßi, chßng kißn mßi vßi mßc đß phi lý, bßt công ngày càng lßn hßn, ngß i ta thành quen đi, không còn ngßc nhißn trßc bßt cß chuyßn gì nßa. Ngß i ta quen đßn vßi nhßng đißu không tß tß, vßi cái xßu, cái ác... và trß nên vô cßm đßn đßn mà không hay.

Tai hßi cßa đißu này là đßn lßt tß mình, mßi ngß i khi phßi làm mßt đißu không tß tß hoßc không lßng thißn sß tß bßo rßng chung quanh mình ai cũng làm nhß vßy, ai cũng đang sßng nhß vßy, có sao đâu?

Cái xßu, cái ác lên ngôi

Chßa cßn phßi tß ngußn báo chí truyßn thông cßa “thß lßc thù đßch” nào, chß cßn theo dõi báo chí trong nßc, do nhà nßc kißm soát nßi dung và cho phép phát hành, cũng có thß thßy ß Việt Nam hißn nay, cái xßu, cái ác đang lßng hành ra sao. Có nhißu ngß i sß bßo xã hßi nào mà chß có cái xßu, cái ác, ß Mß chßng hßn, cũng có nhßng cßn hß bßo lßc, gißt ngß i, thßm chí sát nhân hàng loạt... đó thôi. Nhßng vßn đß đßy là cái xßu, cái ác, sß thißu lßng thißn đang tràn lan ß mßi cßp đß nhßng hành vi nhß nhßt hàng ngày nhß chen lßn giành đßng nhau, dúi tißn cho cßn sát giao thông đß đßc cho qua khi bß bßt lßi và cßn sát cũng thßn nhißn nhßn tißn nhß là chuyßn bình thßng phßi vßy, hoßc sßn sàng cãi vã, chßi bßi nhau thßm chí đánh nhau chß vì nhßng chuyßn xích mích không đáng... cho đßn nhßng hành vi ß mßc đß lßn hßn. Nhißu khi rßng mình vì mßc đß trß tráo vô đß đßc trong nhßng hành vi tßi lßi nhß khi mßt ông hißu trßng không nhßng đß đß, ép dßm hàng loạt hßc sinh tußi vß thành niên mà còn bußc các em phßi lên gißng vßi hàng loạt quan chßc đß có lßi cho mình; hay mßc đß đã man mßt cách thßn nhißn nhß khi mßt con ngß i có thß đß mßc cho đàn chó cßn xß đßng loạt đßn chßt mà không cßu; hay nhßng cô cßu hßc sinh còn ß tußi cßp hai có thß thßn nhißn đánh bßn, thßn nhißn quay video clip tung lên mßng và nhßng hßc sinh khác thì ngß i xem mà không phßn ßng gì. Khi mßt xã hßi mà nhßng đißu không tß tß, cái xßu, cái ác đã trß thành chuyßn bình thßng trong khi đißu tß tß, cái đßp, cái thißn đßn trß thành hißm hoi, bßt bình thßng thì đó là đißu thßc sß phßi báo đßng đß tß lâu rßi.

Sß bßc nhßc, cßu an

Khi phải sống chung quá lâu với những điều bất công phi lý, với các xâu xé cái ác đang tràn lan, và bất cứ rùng rợn có kêu thì cũng chẳng thay đổi được gì, sự đồng lòng ở Việt đang như đã chọn cho mình một “phương châm” sống an toàn, đó là mặc kệ, miễn chuyện đã có nhà nước lo, họ chịu lo kiếm sống, lo cho bản thân và gia đình. Và điều đó tạo ra một căn bệnh khác cũng phải bị nhìn không kém: sự bất chấp, cầu an. Đối với đám đông này, đừng nói với họ về sự thối nát của chế độ, về gánh nặng nề nề đang đè lên đầu các thế hệ sau do việc vay nợ nước ngoài, việc mất đất mất biển và cướp bóc mất nước trong tương lai, việc các nước khác ngó lơ dân tộc có những quy định gì cũng như nhu cầu tự do dân chủ trong nhân dân... Họ sợ lòng tránh, sợ hãi, không tin, và tìm cách thay con số này với con số khác. Chẳng khác những kẻ mà quy định là gì thì chết vì chế độ này và với con số sống chết bệnh viện cho chế độ này là không tính đến. Đó là lý do vì sao mất đất mất nước quy định có quá nhiều sai lầm và tội lỗi đối với đất nước, với nhân dân trong suốt bao nhiêu năm qua như Đảng Cộng sản Việt Nam lại với tội phạm tội ác.

Sự giả dối

Trong lịch sử giành chính quyền và giữ chính quyền của mình, Đảng Cộng sản Việt Nam đã sống dưới nhiều “chiêu thức”, trong đó có sự dối trá, lừa dối. Có thể nói sự dối trá, nói mất đất mất nước là “chính sách” xuyên suốt trong đời sống cũng như đời ngoại của Đảng Cộng sản Việt Nam từ bao lâu nay. Và từ bao nhiêu nay người dân Việt Nam đã phải sống trong một môi trường giả dối, từ khi còn đi học trẻ em Việt Nam đã phải học tin vào những điều giả dối cho đến khi trưởng thành nhìn xung quanh xã hội toàn những điều giả dối – bệnh giả, hàng giả, chết giả những công trình và chết giả những tác phẩm văn hóa văn nghệ nhiều thứ cũng là giả... Và cũng như các căn bệnh đã kể trên, đến một lúc nào đó sự giả dối cũng trở thành căn bệnh phải bị nhìn trong xã hội – người ta chạy theo thành tích, chạy theo những giá trị ảo, giá trị giả bên ngoài và đánh giá nhau cũng bằng những cái bên ngoài đó như căn nhà, chiếc xe, áo quần, mặt hàng phong phú tỉn sĩ, tỉn sĩ “mua”... mà không xét đến giá trị thật bên trong của một con người.

Hoài nghi và mất lòng tin

Và khi phải ăn uống hít thở hàng ngày với một bầu không khí giả dối như vậy thì điều hiển nhiên con người trẻ nên mất lòng tin, hoài nghi vào tất cả mọi thứ. Từ một nguyên nhân sâu xa như là sự sụp đổ của toàn bộ hệ thống lý luận chính trị Mác-xít-Lênin-nít, lý thuyết về chủ nghĩa xã hội chủ nghĩa cộng sản... mà bao nhiêu năm nay Đảng và nhà nước Việt Nam vẫn ra sức nhét vào đầu người dân, trong lúc chẳng tìm ra được một hệ thống lý luận khác để thay thế (thực ra thì đã có sẵn những hệ thống lý luận của các nước dân chủ pháp quyền khác để mà học hỏi những gì là nhà nước Việt Nam không muốn học!), cùng với sự xuống cấp, tha hóa với mọi mặt trong đời sống đạo đức xã hội, khiến con người mất lòng tin và căn bệnh hoài nghi này cũng phải bị nhìn không kém. Điều tai hại hơn là người ta không tin cả vào những điều tốt, sự thật.

Môi trường xã hội Việt Nam hiện nay là một môi trường mà cái ác cái thối nát lan tràn, môi trường văn hóa nghệ thuật cũng vậy – cái đẹp cái xịn lặn lặn, thối giở lặn lặn, để làm cho con người, nhất là giới trẻ, bị nhiễu loạn một nhân thức, thối mồm cho đến phẫn ngất hàng, mục đích sống... không biết phân biệt, thối đênh hay dở, đúng sai. Xã hội càng thối mà nhiễu loạn càng lên.

Và tất cả những căn bệnh đó như những tảng băng đang tàn phá cả xã hội Việt Nam mà người không có một sự thay đổi toàn diện, triệt để về một thể chế chính trị thì mọi sự “sửa chữa” kiểu như thay tên Đổi mới, thay tên nước, thay đổi nhân sự này chính sách kia... cũng chỉ như những cái gong vá vúi tạm bợ, che chõ này vá chõ kia trên ngôi nhà đã thối nát mục ruỗng từ bên trong mà thôi.